

ÔM GIÓ LẠNG CÂM

Thơ: Trang Y Hạ

Em còn vắt nước thảng tư
cam lòng nhều giọt hoa lư thành vàng
ve vui tấu khúc chứa chan
phượng buồn ngừng mặt ca xang đất trời

tội chi than thở anh ơi
thời gian trả lãi trả lời đó sao
cơn đau trút trận mưa rào
hột nằm đất tử lao đao nầy mằm

ngày em ôm gió lạng câm
chòi rung đêm nhỏ mưa tầm tã ru
ca dao mẹ vương tội tù
cớ chi một cội vẽ thù hận ra

xưa nay em vốn thật thà
câu kiều áp ủ khi ra khi vào
áo dài trắng nhợt vì sao
ủ tai gió hú thét gào gọi nhau

sắn, khoai món ấy thuộc lâu
ngậm nhìn sự thế để trau chuốt mình
vui cùng ếch nhái kêu inh
xòe tay vớt ánh bình minh soi đời

ngắm em càng nhớ anh ơi
lá thư ngày cũ bao lời ái ân
bỗng dưng mang khối nợ nần
ai bày hai chữ nguyệt chân để rồi

đôi nhân xử thế như vôi
lớp sau lạc lõng trên đời hoang vu
bơi bơi lớp lớp mù mù
loanh quanh chỉ cái đèn cù làm vui

vắng anh dù có ngậm ngùi
lửa từ tâm dậy xô lùi bóng đêm
trăng rơi lá rớt ngoài thềm
sông khô hồ cạn càng thêm nặng lòng

anh ơi anh có về không
không về em vẫn trông mong một đời
niềm yêu thỏn thức chưa vơi
ngồi trên phiến đá nén hơi thở dài.

Trang Y Hạ

